

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

3495 *CORRECCIÓ d'errades al Conveni per al reconeixement recíproc de punxons de proves i armes de foc portàtils i Reglament amb annexos I i II, fet a Brussel·les l'1 de setembre de 1969 («Butlletí Oficial de l'Estat» número 228, de 22 de setembre de 1973). Decisió XXVI presa per la Comissió Internacional Permanent per a la Prova d'Armes de Foc Portàtils el juny de 2000. («BOE» 45, de 21-2-2002.)*

Havent observat errades en el Conveni per al reconeixement recíproc de punxons de proves i armes de foc portàtils i Reglament amb annexos I i II, fet a Brussel·les l'1 de setembre de 1969 («Butlletí Oficial de l'Estat» número 228, de 22 de setembre de 1973). Decisió XXVI presa per la Comissió Internacional Permanent per a la Prova d'Armes de Foc Portàtils el juny de 2000, publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 25, de 29 de gener de 2002, i en el suplement en català número 4, de 16 de febrer de 2002, es procedeix a fer les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 723, primera columna, apartat XXVI-6, títol, on diu: «XXVI-6. Mediació de pressions...», ha de dir: «Mesurament de pressions».

A la pàgina 723, primera columna, apartat XXVI-6, quart paràgraf, línia 3, on diu: «La linealitat dels transductors mecanoelèctrics ... que puguin mesurar pressions fins a 200 bar, ...», ha de dir: «fins a 2.000 bar».

CAP DE L'ESTAT

3590 *LLEI 1/2002, de 21 de febrer, de coordinació de les competències de l'Estat i les comunitats autònomes en matèria de defensa de la competència. («BOE» 46, de 22-2-2002.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La sentència del Tribunal Constitucional d'11 de novembre de 1999, dictada en els recursos d'inconstitucionalitat acumulats números 2009/1989 i 2027/1989, va estimar parcialment aquests recursos i va declarar la inconstitucionalitat de la clàusula «en tot o en part del mercat nacional» continguda expressament o per remissió en els articles 4, 7, 9, 10, 11 i 25, a) i c) de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència.

Els efectes de la decisió es tradueixen en la necessitat d'establir, mitjançant una llei estatal, el marc per al desenvolupament de les competències executives de l'Estat i les comunitats autònomes que preveuen la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, i el seu desplegament reglamentari.

II

Els fonaments jurídics en els quals l'Alt Tribunal basa la decisió parteixen del reconeixement que la matèria denominada «defensa de la competència», com a tal, no està atribuïda expressament a l'Estat per la Constitució. Per tant, en la mesura que el conjunt de competències atribuïdes a l'Estat per la Constitució no ho impedeixin, pot correspondre a les comunitats autònomes en virtut dels estatuts propis.

Analitzant els estatuts d'autonomia, hi ha referències més o menys generalitzades d'atribució competencial a les comunitats autònomes en matèria de «comerç interior», la qual cosa, conforme a la doctrina establerta pel Tribunal Constitucional en la sentència abans esmentada, inclou la competència relacionada amb la «defensa de la competència», si bé es restringeix a l'àmbit executiu i és en tot cas de l'Estat la competència legislativa.

La conclusió que se'n desprèn és que les comunitats autònomes que ho han previst així en els seus estatuts tenen competències executives en relació amb el «comerç interior» i, per tant, amb la «defensa de la competència».

Amb tot, l'exercici d'aquestes competències s'ha d'harmonitzar amb la necessitat de protegir la unitat de l'economia nacional i l'exigència d'un mercat únic que permeti a l'Estat el desenvolupament de la seva competència constitucional de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica —article 149.1.13a de la Constitució— tot això amb vista a respectar la igualtat de les condicions bàsiques d'exercici de l'activitat econòmica —articles 139.1 i 149.1.1a de la Llei fonamental—. Per aquesta raó, el Tribunal Constitucional considera que no només la normació, sinó totes les activitats executives que determinin la configuració real del mercat únic d'àmbit nacional s'han d'atribuir a l'Estat, al qual corresponen, per tant, les actuacions executives en relació amb les pràctiques que puguin alterar la competència lliure en un àmbit supracomunitari o en el conjunt del mercat nacional, encara que aquests actes executius s'hagin de fer al territori de qualsevol de les comunitats autònomes.

III

D'altra banda, el Tribunal Constitucional ha imposat a l'Estat el deure d'articular els mecanismes de coordinació que garanteixin la uniformitat de la disciplina de la competència en tot el mercat nacional i, sens dubte, establir els mecanismes de connexió pertinents, sempre que siguin constitucionalment i estatutàriament correctes, i els mecanismes imprescindibles de col·laboració i informació recíproca.

IV

El fonament jurídic vuitè de la sentència reconeix la vigència dels preceptes de la Llei impugnada, malgrat que han estat declarats nuls, fins que l'Estat no fixi els punts de connexió que permetin a les comunitats autònomes exercir les competències executives que els reconeixen els seus estatuts d'autonomia. En cas contrari, es produiria un buit normatiu que atemptaria contra els interessos constitucionalment rellevants referits a la defensa de la competència.

Malgrat això, el mateix Tribunal Constitucional reconeix que la postergació en el temps dels efectes de la nul·litat declarada genera una situació anòmla i provisional que ha d'acabar com més aviat millor invocant la lleialtat constitucional que vincula l'Estat per posar-hi fi en el termini més breu.

Per això, s'ha d'adoptar una iniciativa legislativa que estableixi el marc per a l'execució de les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes amb ple respecte als criteris impartits pel Tribunal Constitucional, iniciativa que escometa aquesta Llei.

V

La Llei conté cinc articles que despleguen els apartats que, segons el Tribunal Constitucional, s'han d'establir per a l'exercici adequat de les competències relacionades amb la defensa de la competència, tres disposicions addicionals, una disposició transitòria i una disposició final.

L'article 1 estableix els punts de connexió que delimiten genèricament l'exercici de les competències per part de l'Estat i de les comunitats autònomes. Aquests punts es basen en el fonament jurídic setè de la sentència d'11 de novembre de 1999, segons el qual la competència objectiva que es pot atribuir a les comunitats autònomes en matèria de defensa de la competència està limitada a les actuacions executives que s'hagin de realitzar al territori de cada comunitat autònoma i que no afectin el mercat supraautonòmic. Això implica que la competència de l'Estat s'estén no solament a la normació, sinó també a totes les actuacions executives en relació amb les pràctiques que puguin alterar la competència lliure en l'àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional, encara que aquestes actuacions es duguin a terme al territori d'una comunitat autònoma.

La Llei reconeix aquest principi com a criteri general i s'estén a les competències respecte dels procediments que tinguin per objecte actuacions associades amb els acords prohibits, les autoritzacions singulars d'acords prohibits, l'abús de posició dominant i el falsejament de la competència lliure per actes deslleials. A més, a fi de garantir l'exercici adequat de les competències, la seguretat jurídica dels operadors econòmics i la uniformitat en l'aplicació de les normes, tot això amb vista a minimitzar els conflictes derivats de la interpretació d'aquest criteri general, la Llei estableix un conjunt de regles addicionals tendents a aclarir quan una conducta és competència de l'Estat i quan ho és d'una comunitat autònoma.

Aquestes regles, en definitiva, impliquen l'atribució a l'Estat de la competència relativa a conductes que puguin atemptar contra la unitat de mercat nacional o contra principis reconeguts a la Constitució com ara l'establiment d'un equilibri econòmic adequat i just entre les diverses parts del territori espanyol, la llibertat de circulació i establiment de les persones i la lliure circulació de béns en tot el territori nacional o la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals.

L'article 2 estableix un mecanisme dinàmic i equilibrat de resolució dels conflictes que l'aplicació dels punts de connexió pugui generar. Els procediments de resolució de conflictes parteixen d'un subministrament recíproc i simètric d'informació sobre les denúncies o sol·licituds d'autorització rebudes o d'actuacions practicades d'ofici entre els òrgans competents en matèria de defensa de la competència de manera que, si sorgeixen diferències sobre qui ha d'instruir i resoldre un determinat procediment, una vegada transcorregut un termini prudencial per estudiar minuciosament la qüestió, la Junta Consultiva emeti un dictamen no vinculant en matèria de conflictes. Es preveu la participació de l'Administració de l'Estat a la Junta Consultiva en matèria de conflictes, no només en els casos de controvèrsia entre aquesta i les administracions autonòmiques, sinó entre els que eventualment puguin oposar les comunitats autònomes entre si, pel fet de considerar que en aquest cas es pot estar debatent sobre efectes supraautonòmics de les conductes de què es tracti.

La Junta Consultiva ha d'emetre un dictamen valorant l'atribució de la competència de tramitació i resolució del procediment de què es tracti.

Si les administracions en conflicte no assumeixen el resultat del dictamen, es preveu una remissió al que disposa la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, a fi que sigui l'Alt Tribunal qui decideixi sobre quina Administració ha de ser la que resolgui el procediment en qüestió a través del plantejament d'un conflicte, positiu o negatiu, entre l'Estat i les comunitats autònomes o entre aquestes entre si. Això no obstant, en la mesura que es preveuen altres procediments de cooperació i coordinació entre les administracions en conflicte, l'elevació de la qüestió davant del Tribunal Constitucional s'ha d'erigir en última instància de resolució de les qüestions competencials.

L'article 3 regula la Junta Consultiva en matèria de conflictes, la qual, fidel a la naturalesa arbitral d'aquest òrgan, és paritària. Així, es preveu que la integri un nombre igual de representants designats tant per l'Estat com per les comunitats autònomes i que sigui flexible el nombre total en funció de les comunitats autònomes en conflicte, tot això amb la finalitat de mantenir la dita paritat en la composició.

L'article 4 regula els aspectes institucionals relacionats amb l'execució per part de les comunitats autònomes de les competències en matèria de defensa de la competència. Entre aquests aspectes destaca la possibilitat que, per via convencional, els òrgans estatals col·laborin amb les comunitats que no hagin institucionalitzat els mecanismes orgànics per desenvolupar les seves competències; la Llei també estableix el marc per crear institucions competents en matèria de defensa de la competència a les comunitats autònomes i aclareix les normes de procediment aplicables a les actuacions d'aquests òrgans.

Fidel a les directrius imposades pel Tribunal Constitucional, l'article 5 regula tres ordres de mecanismes de coordinació per al desenvolupament harmònic de les competències per l'Estat i les comunitats autònomes; d'una banda, crea el Consell de Defensa de la Competència, òrgan que aplega representants de totes les administracions territorials amb competència en la matèria, les funcions bàsiques del qual es refereixen a la centralització de la informació rellevant sobre la competència als mercats, a la discussió dels criteris conduents a aconseguir la coordinació adequada en l'aplicació de la Llei i a l'informe de les disposicions que regulin qüestions relacionades amb la matèria.

D'altra banda, aquest precepte dedica un apartat especial als mecanismes que assegurin la informació completa, simètrica i recíproca sobre les conductes restrictives de la competència lliure de què tinguin coneixement els òrgans competents, a fi de possibilitar el desenvolupament de les seves funcions.

Finalment, l'article 5 atribueix legitimació al Servei de Defensa de la Competència per intervenir en els procediments tramitats pels òrgans autonòmics, entenent aquesta legitimació com un instrument de tancament per evitar diferències en la doctrina que se segueixi a l'hora d'aplicar l'ordenació de defensa de la competència. No hi ha dubte que la uniformitat en l'aplicació de les normes de defensa de la competència s'erigeix en element indispensable per garantir la unitat del mercat nacional i la igualtat de les condicions bàsiques d'exercici de l'activitat econòmica.

VI

La disposició addicional primera adapta les referències en exclusiva al Servei i al Tribunal de Defensa de la Competència que figuren al text de la Llei 16/1989 davant de la nova realitat d'òrgans administratius que

s'aniran creant una vegada posat en pràctica el model competencial que preveu aquesta Llei.

La disposició addicional segona reproduceix el manament de l'article 36.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, en la mesura que imposa la traducció al castellà de totes les comunicacions i notificacions que els òrgans de defensa de la competència de les comunitats autònomes amb llengua cooficial pròpia adrecin al Tribunal i al Servei de Defensa de la Competència, ja que això implica la producció d'efectes dels escrits fora del territori de la comunitat autònoma respectiva.

La disposició addicional tercera deixa a part les competències que la legislació sectorial atribueix a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.

La disposició transitòria única preveu l'exercici de les competències d'execució corresponents a les comunitats autònomes pels òrgans estatals fins al moment en què les que tinguin previsió estatutària hagin constituït els seus òrgans de defensa de la competència respectivament; si no es preveu aquest règim supletori, es corre el risc d'incórrer en un buit normatiu i orgànic que pot impedir la persecució de conductes que puguin arribar a menyscabar la competència en àmbits autonòmics.

Article 1. Punts de connexió.

1. Correspon a l'Estat l'exercici de les competències que reconeix la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, respecte dels procediments que tinguin per objecte les conductes que preveuen els articles 1, 6 i 7 de la Llei esmentada, quan aquestes conductes alterin o puguin alterar la competència lliure en un àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional, encara que l'exercici d'aquestes competències s'hagi de dur a terme en el territori de qualsevol de les comunitats autònomes.

2. En tot cas, es considera que s'altera o es pot alterar la competència lliure en un àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional en els casos següents:

a) Quan una conducta alteri o pugui alterar la competència lliure en un àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional o pugui afectar la unitat de mercat nacional, entre altres causes, per la dimensió del mercat afectat, la quota de mercat de l'empresa corresponent, la modalitat i l'abast de la restricció de la competència, o els seus efectes sobre els competidors efectius o potencials i sobre els consumidors i usuaris, encara que aquestes conductes es duguin a terme al territori d'una comunitat autònoma.

b) Quan una conducta pugui atemptar contra l'establiment d'un equilibri econòmic adequat i just entre les diverses parts del territori espanyol, implicar mesures que directament o indirectament obstaculitzin la circulació i l'establiment lliures de les persones i la circulació lliure de béns en tot el territori nacional, suposar la compartició dels mercats o menyscabar les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals, encara que aquestes conductes es duguin a terme al territori d'una comunitat autònoma.

3. Correspon a les comunitats autònomes amb competències en la matèria l'exercici al seu territori de les competències que reconeix la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, respecte dels procediments que tinguin per objecte les conductes que preveuen els articles 1, 6 i 7 de la mateixa Llei, quan aquestes conductes, sense afectar un àmbit superior al d'una comunitat autònoma o al conjunt del mercat nacional, alterin o puguin alterar la competència lliure en l'àmbit de la comunitat autònoma respectiva.

4. L'exercici de les competències relatives a les autoritzacions a què es refereix l'article 4 de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, correspon a l'Estat o a les comunitats autònomes, d'acord amb els punts de connexió que estableix aquest article.

Això no obstant, si després que una comunitat autònoma hagi atorgat una autorització s'alteren les circumstàncies determinants de l'atribució competencial perquè la conducta autoritzada afecta un àmbit supraautonòmic o el conjunt del mercat nacional, és necessària una nova autorització, l'atorgament de la qual correspon als òrgans estatals de defensa de la competència.

5. Correspon en tot cas a l'Estat:

a) L'aplicació de les normes que contenen el capítol II i el capítol III del títol I de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència.

b) L'autorització, mitjançant reglaments d'exempció, de categories d'acords, decisions, recomanacions, pràctiques concertades o conscientment paral·leles a què es refereix l'article 5 de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència.

c) La representació en matèria de defensa de la competència davant d'altres autoritats nacionals, fòrums i organismes internacionals i, en concret, davant de la Unió Europea, l'OCDE, l'OMC i l'UNCTAD.

d) L'aplicació a Espanya dels articles 81.1 (ex 85.1) i 82 (ex 86) del Tractat de la Comunitat Europea i del seu dret derivat, d'acord amb el que disposa sobre aquest tema l'article 25.c) de la Llei de defensa de la competència.

Article 2. Resolució de conflictes.

1. Les comunitats autònomes han de notificar al Servei de Defensa de la Competència totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular rebudes en aplicació d'aquesta Llei, com també les conductes detectades d'ofici respecte de les quals hi hagi indicis racionals d'infracció, d'acord amb el que estableix l'article 5.dos. A la notificació s'ha d'expressar l'òrgan, estatal o autonòmic, que es consideri competent.

L'òrgan competent de la comunitat autònoma notificadora pot iniciar el procediment corresponent, si en el termini de quinze dies el director del Servei de Defensa de la Competència no comunica la seva opinió en contra.

Si el director del Servei de Defensa de la Competència considera de la seva competència aplicar a la conducta notificada la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, ho ha de comunicar a l'òrgan notificador.

S'entén que l'òrgan notificador manté la seva competència si en el termini de cinc dies no remet les actuacions al Servei de Defensa de la Competència.

Si l'òrgan notificador manté la seva competència sobre aquesta conducta, l'òrgan competent de qualsevol de les administracions en conflicte ha de sol·licitar la convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes que preveu l'article 3 perquè en el termini de quinze dies emeti el seu informe.

Emès l'informe que preveu el paràgraf anterior, l'òrgan estatal o autonòmic que es consideri competent pot iniciar el procediment en el termini de deu dies, sense perjudici de l'aplicació del que estableix el capítol II del títol IV de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.

2. El Servei de Defensa de la Competència ha de notificar als òrgans autonòmics corresponents una nota sucinta de totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular rebudes i de les actuacions practicades d'ofici; en aquesta nota s'ha d'expressar l'òrgan, estatal o autonòmic, que es consideri competent.

L'òrgan considerat competent a la nota succincta remesa pel Servei de Defensa de la Competència pot iniciar el procediment, si en el termini de quinze dies no rep una opinió en contra de cap altre òrgan que demani per a si mateix la competència; a aquests efectes, el Servei de Defensa de la Competència ha de traslladar immediatament, si s'escau, la denúncia o la sol·licitud d'autorització singular rebuda o les actuacions practicades d'ofici.

Si un altre òrgan autonòmic es considera competent en relació amb aquesta conducta, el Servei de Defensa de la Competència o els òrgans autonòmics corresponents han de sol·licitar la convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes que preveu l'article 3 perquè en el termini de quinze dies emeti el seu informe.

Emès l'informe que preveu el paràgraf anterior, l'òrgan estatal o autonòmic que es consideri competent pot iniciar el procediment en el termini de deu dies, sense perjudici de l'aplicació del que estableix el capítol II del títol IV de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.

3. Si el director del Servei de Defensa de la Competència considera que la conducta notificada per l'òrgan competent d'una comunitat autònoma d'acord amb el que disposa l'article 5.dos no és de la seva competència sinó de la d'una comunitat autònoma diferent de la notificadora, ho ha de comunicar als òrgans competents d'ambdues comunitats perquè, si s'escau, manifestin o mantinguin la seva competència sobre aquesta conducta en el termini de quinze dies.

Si els òrgans d'ambdues comunitats autònomes es consideren competents sobre aquesta conducta, l'òrgan estatal o els òrgans competents de qualsevol de les altres administracions en conflicte ha de sol·licitar que es convoqui la Junta Consultiva en matèria de conflictes que preveu l'article 3 perquè en el termini de quinze dies emeti el seu informe.

4. Si el conflicte es planteja posteriorment a la incoació del procediment, fins i tot en la fase de resolució, cal atènyer-se al que disposen els paràgrafs anteriors. La convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes interromp automàticament el procediment que, si s'escau, s'estigui tramitant i suspèn el termini per resoldre i notificar la resolució.

5. Una vegada els òrgans competents han incoat els expedients sancionadors, poden adoptar totes les mesures que considerin oportunes perquè cessin les conductes infractores; en especial han d'advertir el públic de les conductes que hagin donat lloc a l'acord d'incoació i de les mesures adoptades per a la cessació.

6. En tot cas, el que disposa aquest article s'entén sense perjudici d'utilitzar les vies jurisdiccionals pertinents.

Article 3. *La Junta Consultiva en matèria de conflictes.*

1. La Junta Consultiva en matèria de conflictes és l'òrgan consultiu especialitzat en l'assessorament, mitjançant un dictamen no vinculant, per resoldre els conflictes d'atribució de competències que se suscitin entre l'Administració de l'Estat i la de les comunitats autònomes o entre aquestes entre si en ocasió de l'aplicació de la legislació de defensa de la competència. En l'exercici de les seves funcions la Junta pot sol·licitar un informe al Tribunal de Defensa de la Competència i als òrgans autonòmics corresponents.

2. El president de la Junta Consultiva en matèria de conflictes el nomena el ministre d'Economia, escoltat el Consell de Defensa de la Competència, entre persones de prestigi reconegut i amb una àmplia experiència en matèria de defensa de la competència. El seu vot és diriment en cas d'empat i el seu mandat és de cinc anys; amb tot, expirat el termini del seu mandat, continua

en l'exercici de les seves funcions fins a la presa de possessió del nou president.

3. La Junta Consultiva en matèria de conflictes està composta pel president i els vocals següents:

a) Per l'Administració General de l'Estat, un representant designat pel ministre d'Economia, que actua com a secretari.

b) Per la comunitat autònoma en conflicte, dos representants designats per aquesta mateixa.

Excepcionalment, en el cas en què hi hagi més d'una comunitat autònoma afectada pel conflicte de competències, s'ha de designar un sol representant per cada una d'aquestes. Si les comunitats autònomes en conflicte són tres o més, s'ha d'elevat el nombre de representants de l'Administració General de l'Estat per garantir la composició paritària de la Junta. En tot el que fa referència al funcionament, la convocatòria, les reunions i el règim d'adopció d'acords de la Junta Consultiva en matèria de conflictes cal atènyer-se al que disposen, en matèria d'òrgans col·legiats, el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i el capítol IV del títol II de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració General de l'Estat.

Article 4. *Aspectes institucionals de l'execució per part de les comunitats autònomes de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència.*

1. El Servei de Defensa de la Competència i el Tribunal de Defensa de la Competència poden subscriure convenis de col·laboració amb els òrgans competents de les comunitats autònomes per instruir i resoldre els procediments que tinguin per objecte conductes que siguin competència tant de l'Estat com d'aquestes últimes. Aquests convenis han d'establir les formes i els mecanismes concrets a través dels quals s'instrumenta la col·laboració.

2. Els procediments d'execució que estableix la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, són aplicables a les actuacions que duguin a terme els òrgans competents de les comunitats autònomes.

Article 5. *Mecanismes de coordinació.*

U. 1. El Consell de Defensa de la Competència és l'òrgan de col·laboració, coordinació i informació recíproca entre l'Estat i les comunitats autònomes per promoure l'aplicació uniforme de la legislació de competència.

El Consell de Defensa de la Competència actua en ple, que s'ha de reunir almenys una vegada l'any. En tot el que fa referència al funcionament, la convocatòria, les reunions i el règim d'adopció d'acords cal atènyer-se al que disposen, en matèria d'òrgans col·legiats, el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i el capítol IV del títol II de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració General de l'Estat.

2. El ple del Consell de Defensa de la Competència el constitueixen els membres següents:

Un representant de cada una de les comunitats autònomes amb competències en matèria de defensa de la competència.

Un nombre igual de representants de l'Administració General de l'Estat nomenats pel ministre d'Economia, entre els quals figura el director del Servei de Defensa de la Competència, que el presideix, i tres vocals del Tribunal de Defensa de la Competència designats pel seu president.

Un secretari, amb veu però sense vot, nomenat pel ministre d'Economia.

3. El Consell de Defensa de la Competència, com a òrgan de participació i col·laboració entre l'Administració General de l'Estat i les comunitats autònomes, assumeix les funcions següents:

Fer el seguiment periòdic de la política de defensa de la competència per part de les diferents administracions públiques.

Promoure l'intercanvi d'informació i la realització i la publicació d'estudis on es posin de manifest els criteris seguits per les diferents administracions en l'aplicació de la normativa de defensa de la competència i, si s'escau, la necessitat de fer que aquests siguin uniformes.

Informar sobre els projectes de disposicions de caràcter general que afectin les matèries de la defensa de la competència en les quals les comunitats autònomes tenen competències d'execució.

Dos. A fi de facilitar l'aplicació d'aquesta Llei, s'estableixen els mecanismes d'informació recíproca següents:

a) Les comunitats autònomes han de remetre al Servei de Defensa de la Competència una còpia de totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular rebudes en aplicació d'aquesta Llei. Així mateix, han de notificar al Servei de Defensa de la Competència les conductes detectades d'ofici respecte de les quals hi hagi indicis racionals d'infracció.

b) El Servei de Defensa de la Competència ha de remetre als òrgans autonòmics una nota succinta de totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular que rebí i de les actuacions practicades d'ofici, respecte de les quals hi hagi indicis racionals d'infracció, que es refereixin a conductes que afectin la seva comunitat autònoma respectiva.

c) Quan la conducta que preveuen els apartats a) i b) hagi estat detectada d'ofici, la notificació consisteix en una descripció de la conducta detectada, amb indicació de les parts, de l'àmbit al qual s'estén i dels motius que justifiquen la iniciació de l'expedient.

d) El Servei de Defensa de la Competència ha de comunicar als òrgans autonòmics corresponents els expedients incoats que afectin el seu territori.

Tres. A fi de procurar l'aplicació uniforme de la Llei de defensa de la competència, el Servei de Defensa de la Competència pot comparèixer, en qualitat d'interessat, en els procediments administratius tramitats pels òrgans de defensa de la competència de les comunitats autònomes.

Els òrgans autonòmics han de comunicar al Servei de Defensa de la Competència els acords i les resolucions adoptats, tant en la fase d'instrucció com de resolució que posin fi al procediment, a fi que aquest pugui exercir, si s'escau, el recurs contra els acords davant de les instàncies corresponents.

Quatre. El Servei de Defensa de la Competència o el Tribunal de Defensa de la Competència, en l'exercici de les funcions que li són pròpies, han de sol·licitar als òrgans autonòmics competents un informe preceptiu, no vinculant, que s'ha d'emetre en el termini de deu dies hàbils, en relació amb les conductes que, afectant a un àmbit supraautonòmic o al conjunt del mercat nacional, incideixin de manera significativa en el territori de la comunitat autònoma respectiva.

Disposició addicional primera. *Referències al Tribunal i al Servei de Defensa de la Competència contingudes a la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència.*

1. Les referències al Tribunal de Defensa de la Competència i al Servei de Defensa de la Competència que contenen els articles de la Llei 16/1989, de 17 de juliol,

de defensa de la competència, que s'enumeren tot seguit, s'entenen efectuades als òrgans de les comunitats autònomes amb competències en la matèria, quan les potestats administratives i els procediments que s'hi regulen s'exerceixin o es tramitin en relació amb conductes que, d'acord amb el que disposa l'article 1 d'aquesta Llei, siguin competència de les comunitats autònomes:

Article 4.	Article 38.
Article 7.	Article 39.
Article 9.	Article 40.
Article 10.	Article 41.
Article 11.	Article 42.
Article 12.	Article 43.
Article 13.	Article 44.
Article 29.	Article 45.
Article 31.	Article 46.
Article 32.	Article 47.
Article 33.	Article 48.
Article 34.	Article 49.
Article 36.	Article 51 bis.
Article 36 bis.	Article 53.
Article 37.	Article 56.

2. Els òrgans que a les comunitats autònomes exerceixin les funcions que a l'Estat s'atribueixin al Tribunal de Defensa de la Competència han d'actuar amb independència, qualificació professional i submissió a l'ordenament jurídic.

Disposició addicional segona. *Traducció al castellà de les comunicacions i notificacions de les comunitats autònomes amb llengua cooficial adreçades al Servei de Defensa de la Competència.*

En compliment del que disposa el paràgraf 3r de l'article 36 de la LRJAPAC, totes les comunicacions i notificacions dels òrgans competents de les comunitats autònomes adreçades al Servei de Defensa de la Competència i al Tribunal de Defensa de la Competència que conté aquesta Llei han de ser traduïdes al castellà.

Disposició addicional tercera. *Competències atribuïdes a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.*

El que disposa aquesta Llei s'entén sense perjudici de les competències que la legislació específica atribueix a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.

Disposició transitòria única.

Mentre les comunitats autònomes no hagin constituït els seus òrgans de defensa de la competència respectius, l'Estat continua exercint les competències que els corresponguin.

Disposició final única. *Entrada en vigor*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de tres mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 21 de febrer de 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ